

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 6777/10
Дана 20.05.2011. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душка Миленковића, председника већа, Вучка Мирчића и Бојане Пауновић, чланова већа, са Снежаном Станковић, записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Андрије Драшковића и окривљеног Александра Голубовића, због кривичног дела убиства из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ, одлучујући о жалбама заменика Вишег јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљених Андрије Драшковића и Александра Голубовића, адвоката Николе Перовића, Вељка Делибашића и Владан Вукчевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.225/10 од 22.09.2010. године, након одржаног претреса у смислу одредбе члана 377 став 5 Законика о кривичном поступку дана 20. маја 2011. године, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду Милана Радивојевића, окривљених Андрије Драшковића и Александра Голубовића, те њихових бранилаца, адвоката Николе Перовића, Вељка Делибашића, Дарка Перезића и Владана Вукчевића, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним **УВАЖАВАЊЕМ** жалби бранилаца окривљених Александра Голубовића и Андрије Драшковића, адвоката Николе Перовића, адвоката Вељка Делибашића и адвоката Владана Вукчевића и по службеној дужности **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.225/10 од 22.09.2010. године, тако да гласи:

Окривљени Андрија Драшковић са личним подацима као у списима предмета.

Окривљени Александар Голубовић са личним подацима као у списима предмета.

КРИВИ СУ

Што су:

Дана 11.09.2010. године око 15,55 часова у Београду у ресторану „Ројал Кнез“ у улици Симе Марковића бр. 10, у стању битно смањене урачунљивости, са умишљајем, свесни свог дела и његове забрањености, при чему су хтели извршење, лишили живота оштећеног Плећић Звонка, на тај начин што су након краће препирке са оштећеним који је дошао и сео за њихов сто и обратио им се речима „Где сте пичке“, потом обраћајући се окривљеном Драшковићу питао „Да ли си ти убио Зорана Шијана“, говорећи им притом да су опкољени, где ће бити убијени, да би потом оштећени Плећић устао, ударио телефоном који је држао у руци, устао и кренуо од стола, када су окривљени Драшковић и Голубовић извадили пиштоље и у оштећеног испалили по пет пројектила док је леђима био окренут према окривљеном Голубовићу, а левом бочном и делом задњом страном тела према окривљеном Драшковићу, и то тако што је окривљени Голубовић испалио два пројектила из пиштоља „Застава ЦЗ 99“ фабрички број 92794, наневши оштећеном устрелину грудног коша са улазном раном у десном потплећном пределу и простелином грудног коша, чија улазна рана се налазила у десном појасном пределу, а окривљени Драшковић три пројектила из револвера марке „Магнум 357“ фабрички број 39186, наневши притом оштећеном повреду у виду једне прострелине и једне устрелине у средишњем леђном пределу, као и једну прострелину главе са улазном раном у левом чеоном пределу и излазном раном у десном подушном делу, коју повреду му је нанео у моменту када је оштећени Плећић кренуо да пада због малаксавања од претходно задобијених повреда, са раздаљине 10 – 15 цм, од којих повреда је код оштећеног наступила смрт.

-чиме су извршили кривично дело убиства у саизвршилаштву из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ.

Па их Апелациони суд применом напред наведених законских прописа и одредби из члана 5, 33, 38, 41 и 50 ОКЗ

ОСУЂУЈЕ

Окривљеног Андрију Драшковића на казну затвора у трајању од 9 (девет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 12.09.2000. године до 17.05.2004. године, као и време које проводи у притвору од 22. септембра 2010. године па до упућивања у установу за издржавање казне, а

Кж1 6777/10

окривљеног Александра Голубовића на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 12.09.2000. године до 17.05.2004. године, када је притвор према њему укинут.

Жалбе заменика јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и бранилаца окривљених у преосталом непреиначеном делу се **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

На основу члана 95 и 98 ЗКП, обавезују се окривљени да солидарно на име трошкова кривичног поступка исплате 165.694,41 динар и по 30.000,00 динара на име паушала, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.225/10 од 22.09.2010. године, окривљени Андрија Драшковић и Александар Голубовић су оглашени кривим због извршења кривичног дела убиства у саизвршилаштву из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ, за која кривична дела су осуђени на казне затвора и то окривљени Андрија Драшковић на казну затвора у трајању од десет година, а окривљени Александар Голубовић на казну затвора у трајању од девет година, у које казне им је урачунато и време које су провели у притвору. Оштећена Драгана Плећић је упућена на парницу ради остварења свог имовинско правног захтева. Истом пресудом, на основу одредбе члана 354 став 1 тачка 1 ЗКП, а према окривљеном Андрији Драшковићу је одбијена оптужба да је извршио кривично дело неовлашћеног ношења ватреног оружја и муниције из члана 33 став 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-заменик јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд преиначи ожалбену пресуду и окривљене осуди на казне затвора у дужем временском трајању,

-бранилац окривљеног Андрије Драшковића, адвокат Никола Перовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђењног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд закаже претрес на који ће позвати окривљене и њихове браниоце и да по свестраном испитивању доказа и чињеница у овој кривично – правној ствари донесе закониту и правичну одлуку;

-бранилац окривљеног Андрије Драшковића, адвокат Вељко Делибашић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд одржи претрес, те након извођења доказа предложених од стране одбране преиначи првостепену пресуду и ослободи окривљеног Андрију Драшковића од кривичне одговорности, обзиром да је критичном приликом поступао у нужној одбрани;

-бранилац окривљеног Александра Голубовића, адвокат Владан Вукчевић због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд укине првостепену пресуду и спесе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак, али пред потпуно измењеним већем или да исту преиначи, тако што ће окривљеног Голубовић Александра ослободити од оптужбе због деловања у нужној одбрани.

Заменик Апелационог јавног тужиоца у Београду је у свом писменом поднеску Ктж.бр.6526/10 од 26.11.2010. године предложио да Апелациони суд уважи жалбу заменика Вишег јавног тужиоца у Београду, а да жалбе бранилаца окривљених одбије као неосноване.

Апелациони суд у Београду је дана 04.03.2011. године одржао јавну седницу већа, на којој је одлучио да одржи претрес пред другостепеним судом, обзиром да је у овом предмету пресуда више пута укидана, па како и побијана пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП, које повлаче укидање пресуде, али имајући у виду одредбу члана 385 став 2 ЗКП-а, поновно укидање пресуде није могуће.

У побијаној пресуди је садржана битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а, обзиром да првостепени суд налаз и мишљење Комисије судских вештака Александра Јовановића, Наде Јанковић и Весне Поповић није прихватио, а што је противно одредбама члана 122 и 123 ЗКП-а. Наиме, наведене одредбе предвиђају да уколико је налаз вештака нејасан, непотпун или је у противуречности сам са собом или извиђеним околностима, односно ако у мишљењу вештака има противуречности или недостатака или се појави сумња у тачност датог мишљења, ти недостаци ће се отклонити поновним испитивањем вештака. Уколико се недостаци не могу отклонити поновним испитивањем вештака, суд је у обавези да одреди ново вештачење и затражи мишљење других вештака, а што у конкретном случају првостепени суд није учинио.

Такође, првостепена пресуда је захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а, обзиром да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противуречни. Ово са разлога што је на страни 30 образложења пресуде наведено да поступци који су

окривљени предузели нису били неопходно потребни да би на адекватан начин реаговали на нападе сада покојног Звонка Плећића. На страни 32 пресуде је наведено да је суд ценио одбране окривљених да су поступали у нужној одбрани, али их није прихватио налазећи да поступци које су они предузели конкретном приликом нису били прикладни за одбијање или ублажавање напада, односно испаљивање у оштећеног пет метака од стране два лица, није било неопходно потребно имајући у виду начин на који се сада покојни Плећић понашао, са једне стране и средства и могућности којима су окривљени располагали са друге стране. Даље, на 33 страни се наводи да имајући у виду да у конкретном случају није постојала сразмерност и пропорцијалност између одбране и напада у погледу интензитета, радње које су окривљени предузели нису учињене у нужној одбрани.

Првостепени суд је по налажењу Апелационог суда у Београду учинио напред наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, јер је у образложењу навео да се ради о прекорачењу граница нужне одбране, а истовремено констатовао да нужне одбране нема.

Стога је Апелациони суд у Београду дана 20.05.2011. године одржао претрес пред другостепеним судом у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, окривљеног Андрије Драшковића и окривљеног Александра Голубовића, те њихових бранилаца адвоката Николе Перовића, адвоката Вељка Делибашића и адвоката Владана Вукчевића, те адвоката Дарка Перазића, на коме су окривљени изнели своје одбране, те су уз сагласан предлог странака прочитани извештаји о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије Кт.бр.100/3445/2000 од 11.09.2000. године, са приложеном фотодокументацијом, затим извршен увид и у осталу фотодокументацију која се налази у списима предмета, прочитан је налаз и мишљење Комисије вештака специјалисте судске медицине Бранимира Александрића и балистичара Милана Куњадића од 31.01.2011. године, те допуне налаза и мишљења која су ови вештаци дали на главним претресима, прочитана је писмена допуна налаза и мишљења поменуте комисије од 16.02.2010. године, те налаз и мишљења Комисије вештака коју чине др. Александар Јовановић, др. Весна Поповић, др. Нада Јанковић од 12.05.2003. године, те допуна основног налаза и мишљења поменутих судских вештака са главног претреса од 24.06.2003. године, затим су прочитани искази сведока Елене Мијатовић (сада Карић), Александра Белавине, Александра Андрејића, Спасоја Јанковића и Небојше Шаровића, које су дали у претходном поступку и на главним претресима, те су прочитани записници о реконструкцији од 28.05.2001. године и 19.05.2009. године и извршен увид у приложу фотодокументацију са обављених реконструкција, па је Апелациони суд, ценећи одбране окривљених и све изведене доказе нашао да су окривљени извршили кривично дело убиства у саизвршилаштву из члана 47 став 1 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ.

Жалбе бранилаца окривљених Андрије Драшковића и Александра Голубовића у којима оспоравају првостепену пресуду због погрешно и

непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим и због повреде кривичног закона, односе се на тврдње да су окривљени конкретном приликом поступали у нужној одбрани, јер су били нападнути од стране сада покојног Плећић Звонка. По ставу који је изражен у жалбама бранилаца, погрешно је поступио првостепени суд када није прихватио одбране окривљених које су поткрепљене другим изведеним доказима и то приложеном фотодокументацијом, записником о увиђају лица места, исказом сведока Елене Мијатовић, а пре свега налазима и мишљењима Комисије судских вештака специјалисте судске медицине др. Бранимира Александрића и балистичара Милана Куњадића, те налаза и мишљења Комисије вештака психијатара и психолога др. Александра Јовановића, др. Весне Поповић и др. Наде Јанковић, који су утврдили да је код оба окривљеног способност да схвате значај дела у прављају својим поступцима била битно смањена. Наиме, у тим жалбама се понавља одбрана окривљених и наводи да је сада покојни Звонко Плећић критичном приликом претио убиство окривљенима и осталим лицима која су била са њима у ресторану, те први потегао пиштољ, а да су након тога окривљени у страху за своје животе и животе лица са којима су дошли у ресторан, предузимајући мере одбране пуцали у Звонка Плећића.

По налажењу Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи су неосновани са следећих разлога:

Наиме, основно питање у овој кривично – правној ствари у односу на окривљеног Андрију Драшковића и окривљеног Александра Голубовића је да ли се критични догађај одиграо на начин на који то представља одбрана или чињенично стање одигравања овог догађаја одговара наводима јавне тужбе. У том смислу, Апелациони суд је као неспорно утврдио да је до испалења пројектила у тело покојног Плећића из пиштоља који су били у поседу окривљених Драшковића и Голубовића дошло са леђа, јер су све улазне ране у леђном делу, како је то исцрпно описано налазима вештака које је овај суд прихватио као стручне, детаљне и аргументоване. У таквој ситуацији спорно је дакле да ли је како то одбрана представља дошло до вађења пиштоља сада покојног Плећића на начин како је то представио окривљени Драшковић и окривљени Голубовић, те сведок Елена Мијатовић, која је у свом исказу говорила о прављењу покрета десном руком, као да ће пиштољ бити извађен или покојни Плећић пиштољ уопште критичног дана није ни вадио.

Теза одбране окривљених је да је сада покојни Плећић Звонко у ресторан дошао не случајно, већ са јасним циљем да лиши живота Андрију Драшковића, за кога је сматрао да је умешан у убиство његовог пријатеља Зорана Шијана. По оцени овога суда је нелогично да приликом свих евентуалних претњи упућених од стране Плећића окривљеном Андрију Драшковићу и лицима која су била присутна са њим, покојни Плећић одмах не реализује своје намере, тим пре што је пиштољ који је он поседовао био са метком у цеви, већ долази и објашњава окривљенима шта ће да ради, те које ће радње предузети, да су они опкољени са 16 снајпериста, обавештава телефоном некога да ће он сам решити ствар, да треба само још нешто да испита. Ово поготово у ситуацији када он

долази у ресторан, претходно видевши шест или више људи из обезбеђења Андрије Драшковића испред ресторана, троје или четворо људи за столом којем прилази, те да је такве намере дакле имао, нема разлога да пиштољ одмах не извади и своје намере реализује.

Сведок Елена Мијатовић наводи у свом исказу на главном претресу 09.06.2003. године да није могла да определи да ли је видела пиштољ, али да је видела да сада покојни Плећић десном руком креће ка појасу, даље у свом исказу на главном претресу 15.09.2008. године, дакле после више од пет година истиче да никада није било спорно да је критичном приликом у руци сада покојног Плећића видела црни пиштољ, а да из записника о реконструкцији од 28.05.2001. године објашњава да је видела покрет када је се сада покојни Плећић машио у пределу стомака (а не појаса, како је то навела у свом исказу 09.06.2003. године), додајући да је нешто држао у руци, те да не зна да ли је то била бомба или нешто друго.

Обзиром на очигледне контрадикторности у исказима овога сведока у погледу одлучујућих чињеница – да ли је сада покојни Плећић извадио пиштољ или нешто друго, ако је био пиштољ – да ли је видела само врх или цео пиштољ, као и чињеницу да је уверење да је видела пиштољ дефинитивно учврстила тек у исказу који је дала скоро осам година након предметног догађаја, Апелациони суд овај исказ није прихватио, обзиром да је неуверљив, недоследан и сам себи противречан. Осим тога, исказ овог сведока није прихваћен ни у делу у коме је навела да је сада покојни Плећић када је сео поред Драшковића скоро сео истом у крило, пребацивши своју ногу преко његове, будући да такав њен исказ није поткрепљен исказима осталих лица која су тада била присутна, а наиме да нико није видео тај потез, па чак ни сам окривљени Драшковић који је навео да му је сада покојни Плећић пребацио руку преко рамена, а ни окривљени Голубовић, нити сведок Јанковић који је објаснио да је стекао утисак да ће сада покојни Плећић да се поздрави са Драшковићем.

Даље, нелогично је да сада покојни Плећић у ситуацији када пиштољ по речима окривљених држи у руци и када је утврђено да је метак у цеви, не испаљује ниједан хитац из тог пиштоља, иако је за опаљење потребно само 4 – 5 кило понда, те да је дакле довољно само повлачење окидача, у ситуацији када је задобио четири повреде у пределу леђа и једну у руку, али је метак прошао кроз меко ткиво десне руке, то га није спречавало, ако је такву намеру имао, и пиштољ заиста извадио, тим пре што је био погођен, да изврши бар једно опаљење из свог пиштоља. Дакле, сада покојни Плећић је могао да изврши опаљење након задобијања повреде на руци, јер ова прострелина руке је пролазила само кроз поткожно меко ткиво и при чему није дошло до повређивања, нити костију, нити тетива мишића, нити нерава, те да пиштољ какав је затечен испод тела покојног Плећића, у стању како је затечен, био је такав да би до опаљења дошло, било потребно само притиснути окидач.

Обзиром на тезу бранилаца окривљених да су поступали у нужној одбрани, тј. да су одбијали истовремени противправни напад, Апелациони суд

налази да тај истовремени противправни напад не постоји, јер он мора бити фактичан, његово објективно постојање мора бити утврђено, те тај напад мора бити стваран. Уз све напред изнето, о нелогичности да је пиштољ био у руци покојног Плећића, а самим тим потврде тезе суда о непостојању истовременог противправног напада, односно нужне одбране у којој су деловали окривљени, ситуацији да је први напао покојни Плећић, окривљени су успели да испале више пројектила, а да за то време оштећени, што је просто невероватно не испали ниједан метак, када је он већ у цеви пиштоља, већ се како то одбрана представља готово намешта тако што леђа окреће цеви пиштоља из којих је пуцано у његова леђа, и то све у околностима када је утврђено да су пројектили испалени у леђа Плећића, у време када је оштећени био жив, и када није губио свест, јер није био погођен у главу, те да је дакле, била сачувана функција моторике, а што је утврђено из налаза и мишљења вештака. По налажењу Апелационог суда, управо супротно се закључује да напад јесте постојао, али од стране окривљених, а не од стране сада покојног Звонка Плећића.

Ово тим пре што је такође нелогична тврдња одбране окривљених да је сада покојни Плећић у једном тренутку бацајући пиштољ направио окрет и искорак, као да ће да напусти сто, а затим нагло кренуо ка свом пиштољу, за шта нема логичког објашњења, нити потребе да тако нешто сада покојни Плећић чини, уколико је дошао да окривљеног Андрију Драшковића лиши живота. Он је био управо тај који је имао иницијативу напада, претио, дошао са јасним циљевима, те није било разлога да прави гестикулацију и утисак да ће сто напустити, а затим пиштољ употребити, већ би то управо била ситуација да се десило обрнуто, да је он био жртва напада, те покушао да тим покретом „смири ситуацију“ а затим он крене у напад, што очигледно нема логике са сплетом догађања критичног дана у ресторану „Ројак Кнез“.

Даље, да би постојао напад од стране сада покојног Плећића, мора о томе да постоје материјални трагови којих нема, а у том смислу није само довољна тврдња окривљених да су нападнути, и која би морала бити поткрепљена доказима. Пиштољ није затечен ни у руци оштећеног Звонка Плећића, ни поред руке, већ је пронађен испод тела у висини појаса, а са таквим положајем пиштоља се не врши напад, већ би се исти морао извадити руком, што апсолутно није утврђено изведеним доказима у току трајања овог кривичног поступка. Да је сада покојни Плећић и напао пиштољем који је држао у руци, по налажењу Апелационог суда исти би морао остати у руци, након упуцавања, или би пао поред руке, или тела, а поред сепареа, али обзиром на већ поменути положај руку покојног и положај пронађеног пиштоља произилази да би само рука покојног могла довести у тај положај његов пиштољ. Ово посебно са разлога што и сам окривљени Андрија Драшковић у својој одбрани наводи да док је излазио из ресторана након конкретног догађаја је видео да сада покојни Плећић лежи на поду и да држи пиштољ у својој десној руци, што упућује на закључак да он не говори истину, јер свакако лице код кога је наступила смрт након што је погођен у главу, а што су потврдили судски вештаци, није у стању да пиштољ подвуче испод свог тела.

Ово тим пре што и сами окривљени у више наврата наводе да је Плећић приликом претњи и галаме, те вике и псовања, устајао, махао рукама, а када се има у виду да је на себи имао обучену тексас јакну која је била откопчана, да је подизао руке, нелогично је да нико од људи који су седели за столом у таквом положају када је цео део груди, стомака и појаса Плећића био откривен, не види пиштољ, а како су се, окривљени децидирано у свим фазама поступка изјашњавали да пиштољ, уопште нису видели, све до момента када се покојни Плећић окренуо и направио покрет руком, да исти наводно извади из паса.

Поред тога, Апелациони суд је ценио изјаву окривљеног Александра Голубовића од 09.11.2000. године, где је навео да је након првог пуцња у оштећеног када му је био окренут леђима „исти се окренуо у лево, тако да је сада окренуо свој предњи део тела у лице према њему, а исто тако и своју десну руку у којој је држао пиштољ и усмерио га ка њему“, а на главном претресу 08. јануара 2001. године, окривљени Голубовић даје дијаметрално супротан исказ и говори да је Плећић левим боком био окренут ка Андрији Драшковићу, да је тада извадио пиштољ и уперио га ка Андрији у правцу његове главе и груди, и у том моменту је он извадио пиштољ и пуцао у Плећића и још једанпут понављајући да је Плећић окренут њему леђима. Када је опалио први хитац, оштећени прави тек тада нагли трзај у десну страну посматрано у смеру кретања казальке на сату, што значи да је потпуно супротан исказ оном исказу из претходног поступка, а да на главном претресу уопште не помиње да је Плећић уперио пиштољ према њему, а то потврђује и на реконструкцији догађаја. Такође, одбрана окривљеног Андрије Драшковића у делу где је навео да је све метке испалио док је седео у сепареу се не може прихватити, обзиром да из исказа судског вештака проф др. Бранимира Александрића је утврђено да је пројектил који је испаљен у главу сада покојног Плећића у фази његовог падања, а после задобијања претходних повреда по телу и десној руци, пројектил није могао бити испаљен како то описује окривљени Андрија Драшковић у својој одбрани из позиције док је повредилац седео на столици, већ је повредилац морао да устане, да буде у неком од стојећих положаја (потпуно усправном, погнутом, полу чучећем и слично) и то дакле, не налазећи се на самом месту где је седео, него делом ка средини излаза из сепареа. При свим оваквим изведеним доказима које је Апелациони суд ценио у контексту одбрана окривљених, није могло бити, по оцени овога суда, говора о поступању окривљених Голубовића и Драшковића у нужној одбрани, већ о њиховом нападу који се огледао кроз радње које су предузели, а које су описане у изреци ове пресуде, због чега их је суд оласио кривим, напавши да не постоје околности које би искључивале њихову кривично правну одговорност, и то за извршење кривичног дела убиства из члана 47 став 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22 ОКЗ. Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, те чињеницу да је до упуцавања покојног Плећића дошло са леђа са четири пројектила од стране прво и другоокривљеног, а затим и испаљења пројектила са удаљености од 10 – 15 цм раздаљине директно у главу Плећића, а од стране окривљеног Драшковића, несумњиво произилази да су окривљени били свесни својих кривично - правних радњи и хтели њихово

извршење, а самим тим извршили кривично дело са директним умишљајем. Наиме, када се ради о пројектилу испаленом са удаљености 10 – 15 цм, то јасно по налажењу Апелационог суда указује на умишљај да се Плећић Звонко лиши живота, јер претходна четири метка, до душе такође како вештаци говоре нанета заживотно, што је и случај са повредом главе, такође смртоносни, нису били обухваћени умишљајем окривљених да је покојни Плећић лишен живота тим пројектилима. Напротив, они то нису ни знали, јер се лако могло десити да је са четири и више пројектила, као што и сами вештаци наводе остао жив, у таквој ситуацији се врши испалење метка са поменуте удаљености, дакле са врло блиског растојања, која је повреда сама за себе смртоносна и због које ране и искрвављења из те ране је наступила смрт сада покојног Плећића, јер претходно искрвављење од четири задобијена метка није било тако обилно као што вештаци наводе због чега Плећић није ни губио свест, како се у једном тренутку изјаснио вештак Александрић, па је самим тим могао да изврши и опалење из свог пиштоља, што није учинио, а што све указује, по оцени суда да га није ни вадно критичном приликом.

Због тога, Апелациони суд одбрану окривљених у деловању у нужној одбрани у смислу отклањања истовремено противправног напада, који није током доказног поступка, по оцени овога суда могао бити утврђен од стране покојног Плећића и није прихватио, налазећи да је иста усмерена на избегавање кривичне одговорности.

Апелациони суд је из исказа сведока Андрејић Александра, конобара у ресторану, утврдио да када је пришао столу да послужи Елену и окривљеног Голубовића, у том тренутку је била жучна расправа између окривљеног Драшковића и човека у тексас одећи, дакле сада покојног Плећића, тако да се са тог разлога не може прихватити став одбране да препирке и свађе између Плећића и Драшковића није било.

Тakoђе, одбране окривљених да је Плећић већ био у ресторану и седео за шанком у моменту када су они дошли у ресторан, се не могу прихватити, обзиром да је из исказа сведока Јанковић Спасоја утврђено да се одмах по уласку у ресторан Плећић упутио у сепаре где су седели окривљени, те да је почео да их вређа и да им прети. Из истих разлога није прихваћен исказ Шаровић Небојше, који је у свом исказу навео да му је Јанковић у антреу ресторана рекао да је унутра неки човек који прети да ће бити побијени, да је са пиштољем, те да нико жив неће изаћи из ресторана, истичући да су флаше и чаше на столу одскакале вероватно зато што је тај човек пиштољем ударио о сто. Међутим, Јанковић Спасоје у својој изјави нигде не наводи да је рекао Шаровићу да Плећић има пиштољ, а ни сами окривљени као и сведок Елене нису истакли да је Плећић ударао пиштољем о сто како је то објашњавао Шаровић.

Апелациони суд је ценио исказе сведока Љубише Бухе, Миладина Сувајдића и Зорана Вукојевића, те је нашао да њихови искази нису од утицаја на другачије одлучивање у овој кривично правној ствари, имајући у виду да

нико од њих није рекао да има сазнања да је Плећић дана 11.09.2000. године планирао да убије Андрију Драшковића, нити да му је то неко други наложио. Наиме, ови сведоци су говорили о својим сазнањима у погледу намере других особа да ликвидирају Андрију Драшковића. Из изјава наведених сведока не произилази да је Плећић требао на било који начин да учествује у ликвидацији Андрије Драшковића. У вези са напред наведеним, невероватно је да Плећић иако у алкохолисаном стању, имајући сазнање о присуству бројног Драшковићевог обезбеђења на лицу места, које је наоружано, долази са намером да лиши живота Андрију Драшковића, знајући да нема никаквих могућности да после тога безбедно напусти лице места догађаја.

Према налазу и мишљењу Комисије вештака неуропсихијатара и психолога, окривљени су били у стању јаке раздражености. Чињеница је да суд психичко стање окривљених у време извршења кривичног дела, утврђује на основу налаза и мишљења у коме су вештаци позвани да објасне психичко својство окривљених као учинилаца у време њиховог противправног поступања.

Међутим, Апелациони суд ту чињеницу није утврђивао само на основу налаза вештака, већ је узео у обзир и друге околности које произилазе из списка предмета.

Неспорно је, да је критичног дана сада покојни Плећић вређао окривљене те им и претио, на начин како је то описано у изреци ове пресуде. Међутим, по оцени Апелационог суда те увреде и претње објективно гледане, нису могле проузроковати афектно стање изражено у јакој раздражености услед које би окривљени без критичког расуђивања у тренутку одлучили да изврше убиство. Ово посебно са разлога имајући у виду понашање окривљених након упућених речи од стране Плећића, где окривљени Драшковић прво каже својој супрузи „иди одавде“, јер да се заиста уплашио речи изговорених од стране Плећића да их напољу чека шеснаест снајпериста који су распоређени око ресторана, сигурно је да не би своју супругу упутио да изађе сама, а потом каже Јанковићу „Спале, зови момке да избаце овога или ову будалу напоље“, а поготово њихово понашање након извршеног кривичног дела које није својствено уплашеним лицима, када након извршеног убиства одлазе у стан свог пријатеља Јелисавчића, од кога траже да им донесе средства за хигијену, затим нешто за јело, а најзад и наручивање девојака из тзв. пословне пратње, што све очигледно говори о њиховом стању како пре, тако и након извршеног кривичног дела, и које никако по налажењу Апелационог суда не одговара лицима која су била у страху високог интензитета и узбуђени због онога што се претходно десило.

У конкретном случају судски вештаци (Комисија вештака неуропсихијатара и психолога Института за психијатрију КЦС) су прекорачили своја овлашћења наводећи да су окривљени Андрија Драшковић и Александар Голубовић поступали у стању „јаке раздражености“ будући да појам „јаке раздражености“ представља правни институт и оцена да ли се неко лице налази у стању „јаке раздражености“ припада суду, а не вештацима, због чега Апелациони суд у овом делу није прихватио мишљење поменуто комисије, док

је у преосталом делу налаз и мишљење прихваћен.

Понашање убијеног у конкретном случају је било дрско и изазивачко, али очигледно имајући у виду напред наведено, није имало карактеристике тешког вређања, које би окривљене могло довести у јаку раздраженост и оправдати правну квалификацију кривичног дела по члану 48 КЗРС.

Под тешким вређањем подразумева се такво увредљиво понашање убијеног које може у великој мери да узруја учиниоца и доведе до узбуђења, гнева и револта, дакле мора бити таквог интензитета, да по објективној оцени, проузрокује јаку раздраженост учиниоца, у којој се он без критичког расуђивања и у тренутку (на мах) одлучи да изврши убиство. Како по објективној оцени понашања убијеног према окривљенима (имајући у виду напред описано понашање окривљених пре и после убиства), није имало вид тешког вређања, закључак Апелационог суда је да се у овом случају не може радити ни о кривичном делу убиства на мах из члана 48 КЗРС.

Апелациони суд налази да су казне затвора од десет година, на коју је осуђен Андрија Драшковић и казна затвора од девет година, на коју је осуђен Александар Голубовић, престрого одмерене. Овако одмереним казнама несумњиво је допринела погрешна оцена првостепеног суда од значаја неких чињеница и околности које су узете у обзир при доношењу одлуке о казнама. Првостепени суд не придаје одговарајући значај околностима које су претходиле убиству, и то понашању убијеног који долази непозван у ресторан и седе за сто за којим су седели окривљени, врши једну врсту тортуре и малтретирања у алкохолисаном стању, без икаквих разлога. То понашање је свакако било дрско, па је Апелациони суд уз чињеницу да је урачунљивост окривљених била битно смањена, а што произилази из налаза и мишљења комисије вештака неуропсихијатара и психолога, и ову околност поред осталих које је ценио првостепени суд, ценио као олакшавајућу околност, а имајући у виду и протек времена од извршеног кривичног дела, те у одсуству отежавајућих околности, уважавањем жалбе бранилаца окривљених преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казнама и окривљеног Андрију Драшковића осудио на казну затвора у трајању од девет година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 12.09.2000. године до 17.05.2004. године и време које проводи у притвору од 22.09.2010. године, па до упућивања у установу за издржавање казне, а окривљеног Голубовић Александра на казну затвора у трајању од осам година, у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 12.09.2000. године до 17.05.2004. године. По налажењу Апелационог суда у Београду, изречене казне затвора су неопходне али и довољне за остварење сврхе кажњавања, како на плану ресоцијализације у индивидуалном смислу, а истовремено остварити своју сврху и на генералном плану.

На основу одредбе члана 95 и 98 ЗКП окривљени су обавезани да солидарно на име трошкова кривичног поступка плате износ од 165.694,41 динар и то на име трошкова вештачења, те на име паушала 30.000,00 динара,

Кж1 6777/10

имајући у виду дужину трајања овог кривичног поступка и његову сложеност, а истовремено водећи рачуна о имовинским приликама окривљених.

Имајући у виду напред наведено, Апелациони суд је у смислу члана 377 став 5 у вези члана 388 и 391 ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Снежана Станковић, с.р.

Председник већа – судија
Душко Миленковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Светлана Антић

ОССРП.org - CNS.rs